

Arrest

nr. 155 203 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CAES, die loco advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Chentsa (Chin: Jianzha), prefectuur Malho (Chin: Huangnan), provincie Qinghai, Volksrepubliek China (VRC).

In 2004 scheidten uw ouders en uw vader trok naar Lhasa vanwaar hij naar India ging. In 2007 kwam hij u en uw twee broers halen omdat jullie in India beter kansen op onderwijs zouden hebben.

Ergens tussen november en december 2007 reisde u via de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu, Nepal naar India waar u op 5 februari 2008 aankwam.

Van 2008 tot en met 2009 liep u school aan de "Tibetan Children Village School" (TCV) Suja/Bir in het district Mandi, Himachal Pradesh. Dan verbleef u anderhalf jaar bij uw vader en zijn nieuwe partner en u werkte in haar restaurant in Bir.

Van 2001 tot en met 2013 liep u school aan de "Central School for Tibetans" Chaundra (Chandagiri).

In 2011 huwde u in India met Ta Xing Quan Qu (o.v. 6.124.973) , een in België erkende Tibetaanse vluchteling.

Begin 2013 keerde u terug naar uw vader en zijn nieuwe partner. U verbleef er één maand. Omdat u niet overeen kwam met uw stiefmoeder ging u op uw eigen wonen. U huurde een kamer in het Amdo-dorp in Dharamsala. U volgde cursussen boeddhisme en Engels. Uw echtgenoot maakt u regelmatig geld over vanuit België.

In India beschikte u over een "Registration Certificate" (RC, verblijfsvergunning) en een "Identity Certificate" (IC, internationaal reisdocument).

U wou India verlaten en België komen om uw echtgenoot te vervoegen.

U vroeg verscheidene keren een visum aan voor gezinshereniging wat u telkens werd geweigerd omdat u toen nog geen eenentwintig was, uw echtgenoot over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte en omdat zowel het parket als de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) jullie huwelijk als een schijnhuwelijk beschouwen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Op 1 oktober 2014 verliet u India per vliegtuig van op de luchthaven van New Delhi. U maakte gebruik van uw IC. U vloog naar Bangkok, Thailand. U verbleef ongeveer twee maanden in Thailand. Van Bangkok vloog u naar Dubai. U maakte gebruik van uw IC. Van Dubai vloog u met een transit in Doha, Qatar naar een onbekende bestemming die u in het Chinees "Yalishanda" (Alexandria) en in het Engels "Island" noemt. Van daar vloog u verder naar een onbekende bestemming die u "Jita" (evt. Jedah) noemt en vervolgens naar Spanje. In Spanje verbleef u twee dagen in een hotel en vervolgens vloog u naar Frankrijk. Van Dubai tot Frankrijk maakte u gebruik van een Maleisisch paspoort. Van Frankrijk werd u met de auto naar België gebracht waar u op 12 december 2014 aankwam.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw RC, huwelijksakte, een kopie van uw "Green Book", een kopie van uw "hukou" (gezinsregistratieboekje) een kopie van een attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, twee "Police Clearance Certificate", een krantenartikel over jullie huwelijk, enkele foto's, een Belgische visumaanvraag, geldtransactiebewijzen Western Union, vliegtuigtickets echtgenoot en het Belgische reisdocument van uw echtgenoot.

U voegde later nog stukken toe. Op 12 maart 2015 voegde u verschillende originele foto's toe, evenals een originele green book, een origineel attest van het Reception Centre in Dharamsala en twee schooldiploma's (origineel).

Op 18 maart 2015 voegde u daaraan ook nog een geattesteerde kopie van het attest van de Nelen Khang aan toe.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming en dit om onderstaande redenen.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (RC, huwelijkscertificaat, attest "Nelen Khang", "Green Book", "hukou") kan ik aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Gonmo Tso , geboren op 23 februari 1992 te Shoshe, Qinghai geboren. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, worden verklaard. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verscheidene redenen verscheidene identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 2-7) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving , toegevoegd aan het administratief dossier, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Ik ben me, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de VRC, toegevoegd aan het administratief dossier, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de VRC en erken, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India in de scholen van de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap en uw deelname aan anti-Chinese demonstraties in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stelt ik het volgende vast: van 2008 tot en met 2009 liep u school aan de "Tibetan Children Village School" (TCV) Suja/Bir in het district Mandi, Himachal Pradesh. Dan verbleef u anderhalf jaar bij uw vader en zijn nieuwe partner en u werkte in haar restaurant in Bir.

Van 2001 tot en met 2013 liep u school aan de "Central School for Tibetans" Chaundra (Chandagiri). In 2011 huwde u in India met Ta Xing Quan Qu (o.v. 6.124.973) , een in België erkende Tibetaanse vluchteling.

Begin 2013 keerde u terug naar uw vader en zijn nieuwe partner. U verbleef er één maand. Omdat u niet overeen kwam met uw stiefmoeder ging u op uw eigen wonen. U huurde een kamer in het Amdo-dorp in Dharamsala. U volgde cursussen boeddhisme en Engels. Uw echtgenoot maakt u regelmatig geld over vanuit België.

In India beschikte u over een "Registration Certificate" (RC, verblijfsvergunning) en een "Identity Certificate" (IC, internationaal reisdocument).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als 'eerste land van asiel' wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van RC. Deze RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een RC.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verliet om uw echtgenoot in België te vervoegen en dat u niet omwille van andere redenen India verliet (CGVS p. 11). Uw asielmotieven vallen niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Evenmin vormen uw asielmotieven een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ik merk er ook over op dat de asielprocedure niet kan dienen als vervangende procedure voor de gezinsherenigingsprocedure omdat jullie niet vallen onder de voorwaarden voor gezinshereniging. Jullie moeten zich hiervoor in orde stellen met de voorwaarden voorzien in de gezinsherenigingsprocedure. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een IC. U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd tot in Dubai en dat u deze na aankomst moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Hij zou het document in Spanje hebben vernietigd (CGVS pp. 10-14). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document is, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat u met de hulp van een smokkelaar heeft gereisd (zie infra).

U verklaarde dat u vanaf Dubai met een Maleisisch paspoort op naam van Lan Qimi, geregeld door de smokkelaar, verder reisde tot Frankrijk (CGVS pp. 10-12). Dat maakt u niet aannemelijk.

Ten eerste legt u dat Maleisisch paspoort net als uw IC niet neer. Ook legt u verder geen enkel begin van bewijs neer over uw reis. U verklaarde dat de smokkelaar uw Maleisisch paspoort inhiel in Frankrijk en dat hij niets anders inhiel. Gevraagd naar uw vliegtuigtickets, instapkaarten, bagagelabels verklaarde u dan plots dat hij die ook allemaal afnam (CGVS pp. 12). **Ten tweede** zie ik niet in waarom de smokkelaar het risico zou nemen u te voorzien van een Maleisisch paspoort en toch uw IC zou bijhouden tot in Spanje. Hiermee stelde hij jullie immers, bij een eventuele grondigere controle, bloot aan een groot risico op ontmaskering voor zowel u als hemzelf (CGVS p. 10). Het is niet aannemelijk dat de smokkelaar dit risico zou nemen. **Ten derde** bleek u ook niet op de hoogte over de geboorteplaats vermeld in het paspoort en over welke visa er waren in aangebracht. U verklaarde dat het toeristenvisa waren maar u wist niet voor welke landen (CGVS pp. 11-12). Bovendien maakt u niet aannemelijk dat u met de hulp van een smokkelaar heeft gereisd (zie infra).

Over het feit dat u niet aannemelijk maakt dat u met de hulp van een smokkelaar heeft gereisd merk ik het volgende op: u kon u amper aangeven hoe de reis met de hulp van een smokkelaar werd geregeld. U kon enkel aangeven dat de smokkelaar Nyima heet en dat een vriend van uw echtgenoot alles regelde. Meer kon u daar niet over verklaren (CGVS pp. 12-13). Hierbij aansluitend merk ik op dat u zogenaamd als toerist naar Spanje zou zijn gereisd maar dat u niet kon aangeven welke plaatsen in Spanje jullie gingen bezoeken. De smokkelaar zou jullie hebben gezegd dat jullie moesten zeggen de mooiste plaatsen (CGVS pp. 13-14). Gezien tijdens de reis en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er moest gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat de smokkelaar u niet nauwgezet heeft geïnformeerd over de details van deze reis.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde, vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw RC vormt een begin van bewijs dat u in India over verblijfsrecht beschikt. De kopie van uw "Green Book" vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap behoort. De kopie van uw "hukou" vormt een begin van bewijs van uw herkomst uit Tibet, VRC. Het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala staft mede uw herkomst uit Tibet, VRC en dat u naar India vluchtte. Het huwelijkscertificaat en het krantenartikel vormt een begin van bewijs van jullie huwelijk. De geldtransactiebewijzen van Western Union staven dat uw echtgenoot geld naar u overmaakte toen u in India verbleef. Het reisdocument van uw echtgenoot en de vliegtuigtickets zijn enkel op hem van toepassing en staven louter dat hij naar India reisde. De foto's staven enkel het verblijf van u en uw echtgenoot in India. De visa-aanvraag staft enkel dat u een visum voor België aanvroeg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken toe:

2. Huwelijksakte
3. Samenstelling van gezin
4. Attest van Immatriculatie verzoekster
5. Aansluiting CM verzoekster
6. Verklaring Central Executive Committee of Dhomay

7. Verklaring Tibetan Settlement Office
8. Verklaring Tibetan Community in Belgium
9. Verklaring Office of the Reception Centre
10. Overschrijvingen Western Union Ta Xing aan verzoekster
11. Arbeidsovereenkomst Ta Xing en loonfiches
12. Krantenartikel huwelijk + vertaling
13. Inschrijving verzoekster Nederlandse lessen
14. Bewijs vluchten Ta Xing
15. Fotomateriaal
16. Schrijven vertegenwoordiging Dalai Lama aan Staatssecretaris Asiel'

Verzoekster voegt bij een aanvullende nota van 13 juli nog getuigenissen, fotomateriaal, een buzzypas, school/inburgeringsdocumenten en een huurovereenkomst.

Ter terechtzitting worden nog bijkomende getuigenissen neergelegd van personen uit India naar wie verzoeksters echtgenoot in België geld opstuurde om aan verzoekster te geven.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert volgende middelen aan *“tegen de motivatie van de bestreden beslissing: Eerste Middel : De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt”*. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM; In een derde middel voert verzoekster aan dat ze *“een gegronde vrees voor vervolging jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China koestert en ze meent dat dat de bestreden beslissing onterecht heeft geoordeeld dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist vooreerst dat India voor haar een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet”*. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de Conventie van Genève.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. De schending van artikel 8 EVRM wordt niet dienstig aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Het tweede middel is dan ook niet gegrond aangevoerd.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoekster stelt geboren te zijn op 23 februari 1992 te Shoshe Qinghai, China (VRC). Verzoekster heeft geen Chinese identiteitsdocumenten maar legt wel een fotokopie van een hukou neer. Ze legt documenten voor van de Tibetaanse autoriteiten in Nepal en India die deze identiteit bevestigen. Verzoekster spreekt Chinees en haar verklaringen over Tibet (zie CGVS-gehoor) kunnen overtuigen. Verzoeksters Chinese nationaliteit wordt niet betwist.

2.6. Verzoekster had in India een "Registration Certificate" (verblijfsvergunning, hierna: RC) en is vertrokken naar Europa met een "Identity Certificate" (internationaal reisdocument, hierna: IC).

2.7. Verzoekster verklaart naar India gegaan te zijn om onderwijs in het Tibetaans te krijgen (CGVS-gehoor). Verzoekster is niet uit China vertrokken omdat zij vervolgd werd. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd wordt door de Chinese autoriteiten. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.8. Hoe dan ook zoals verzoekster zelf stelt, was zij sedert 2008 gevestigd in India. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien. Verzoekster betwist dit echter.

2.9. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd

aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.11. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekster erop dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Verzoekster verkreeg een RC en verklaart geen problemen bij de verlenging. Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden.

2.13. De "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Verzoekende partij aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en precair is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij sinds 2008 zonder problemen in India verbleef en er kon studeren en werken. Verzoekster verklaarde ook India te hebben verlaten in het bezit van een IC. Verzoekster heeft steeds legaal en gedocumenteerd verbleven in India en kon ook met de administratieve steun van de Indiase overheden internationaal reizen. Verzoekster toont evenmin aan waarom er veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen te meer de Tibetaanse gemeenschap al meer dan een halve eeuw ononderbroken in India verblijft. Verzoeksters verwijzing naar een schrijven van de vertegenwoordiging van de Dalai Lama aan de Staatssecretaris van Asiel (stuk 16 bij het verzoekschrift) waarin deze instantie betreurt dat België thans stelt dat India als eerste land van asiel moet worden aanzien kan bovenstaande niet wijzigen. Integendeel dit schrijven bevestigt het bezit van een RC en voegt toe dat deze voor de oude gevestigde Tibetanen van voor 1987 en hun kinderen, voor 5 jaar geldig is. Verzoeksters verweer op dit punt is louter theoretisch nu verzoekster over een IC beschikt waarmee zij gedurende 10 jaar naar India kan terugkeren.

2.14. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekster aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. *In casu* dient te worden herhaald dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij China verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad wijst nog op twee zaken voor het EHRM

waar het Hof zich op 1 juli 2014 heeft uitgesproken in de zaken nr. 7267/13 en 23273/13 *D.C. en Y.D. tegen Zwitserland* in dezelfde zin.

2.15. Verzoekster stelt zelf geen vrees te hebben ten opzichte van een terugkeer naar India. Ze is bekend met de situatie in India en stelt enkel dat ze de taal zal moeten leren en dat dit altijd moeilijk is. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Verzoekster stelt ook uitdrukkelijk dat ze enkel naar België wenst te komen in het kader van gezinshereniging.

2.16. Verzoeksters verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de "sociale groep van Tibetanen" in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoekster toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoekster beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en beklemtoont dat zij zich bij haar echtgenoot wenst te voegen. Verzoekster weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.18. Verzoekster verklaarde dat zij met haar eigen IC slechts tot in het Middenoosten reisde en daarna met een vals Maleis paspoort tot in Spanje. Ze zou deze IC in Frankrijk hebben gegeven aan haar smokkelaar. Indien nog kan aangenomen worden dat verzoekster haar vals Maleis paspoort terug zou geven aan de smokkelaar dan kan niet worden ingezien waarom deze smokkelaar haar laat reizen met dubbele identiteitsdocumenten. Dergelijke verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen nu niet kan worden ingezien waarom verzoekster haar enigste identiteitsdocument (IC) wegdoet te meer ze bekend is met het belang van identiteitsdocumenten nu zij reeds vanuit India een familiehereniging aanvraag.

2.19. Aldus dient erop gewezen te worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India in het bezit van een IC was dat 10 jaar geldig is. Verzoekster haar familie woont nog steeds legaal in India.

2.20. In zoverre verzoekster dan ook volhoudt dat zij geen identiteitsdocumenten meer heeft, kan met de hulp van haar familie en de CTA, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Bovendien beschikt verzoekster over alle nuttige administratieve referenties die zij bij haar visumaanvraag voor het Midden-Oosten heeft moeten verstrekken. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Te meer deze situatie geheel aan verzoekster te wijten is en geen verband heeft met een discriminatie of vervolging. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoekster laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om zijn terugkeer aan te vechten.

2.21. Ten slotte stelt de Raad vast dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.22. De overige argumenten, stukken en documenten vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.23. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.25. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.26. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK